

hvaraf kommunernas vägbyggnadsskyldige innevånare äro urståndssette att af egna medel bekosta ifrågavarande väganläggning, och då derjemte enskilda arbetsföretag saknas inom orten, men beredande af arbetsförtjenst af allmännyttig beskaffenhet just är det lämpligaste vilkoret för meddelande af understöd från det allmännas sida åt nödlidande kommuner, så vågar jag hoppas att dessa skäl tillräckligt tala för behofvet af anslag till ofvannämnda vägs fullbordande. Då likväl arbetet i sin helhet är af det omfång, att det hvarken kan eller bör utföras på ett år, utan helst fördelas på längre tid, så erfordras icke hela kostnadssumman på en gång, hvarföre jag, med anledning af hvad nu blifvit anfördt, härmed vördsamt anhåller, att Riksdagen ville till beredande af arbetsförtjenst åt ortens behöfvande befolkning anvisa till ofvannämnda väganläggning inom *Gellivara socken*:

för år 1868 . . . . . 20,000 R:dr R:mt.

för år 1869 . . . . . 20,000 » »

samt till vägens fortsättning genom *Öfver-*

Kalix socken:

för år 1868 . . . . . 20,000 » »

för år 1869 . . . . . 20,000 » »

Planer och kostnadsförslag för dessa arbeten äro öfverlemnade till Kongl. Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Z. Grape.

N:o 103.

Af Herr **P. Blidberg**: *Om vissa åtgärders vidtagande till åstadkommande af nödig kontroll å verkställigheten af utslag, hvarigenom straffarbete eller fängelsestraff ådömts icke häktade personer.*

Om det för ett folk är af den största vigt att hafva goda brottmåls-lagar och att dessa af upplysta och rättvisa domare tillämpas, så är det

icke mindre nödigt, att ett på grund af dessa lagar ådömdt straff varder behörigen och utan uppskof verkställt. I annan händelse förlora både lagen och domstolarne den aktning, förutan hvilken de ej förmå att uppfylla deras bestämmelse. Vål stadgar Landshöfdinge-instruktionen att Konungens Befallningshafvande skall vaka öfver verkställigheten af domar i brottmål; men föreskrift saknas om sättet huru Konungens Befallningshafvande, i afseende på domar i vissa brottmål, skall komma i tillfälle att fullgöra denna sin pligt. Denna brist bör, efter mitt förmenande, snarligen afhjelpas.

Öfver verkställigheten af straff, ådömdt för brott af den gröfre beskaffenhet, att gerningsmannen, jemlikt föreskrifterna uti Kongl. Förordningen den 16 Februari 1864, skall i häkte hållas, finnes redan behörig kontroll genom de fångförteckningar, som vid häktet föras och månadtligen insändas till Konungens Befallningshafvande samt granskas af Konungens Justitie-kansler och Riksdagens Justitie-ombudsman; och ådömda böters uttagande hos bötfälld kontrolleras jemväl tillfyllest derigenom, att domstolarnes saköreslängder öfverlemnas till vederbörande kronouppbördsmän, hvilka indrifva böterna och för dem redovisa i sammanhang med kronouppbörden. Men om en *icke häktad* person dömes till straffarbete eller fängelsestraff och domstolen icke förordnar om hans inmanande i häkte, så finnes ingen kontroll derå, att utslaget varder verkställt, hvadan exempel icke heller saknas, att till urbota straff dömda, men på fri fot varande personer, aldrig blifvit beförade till undergående deraf. Att ett sådant förhållande i icke ringa mån menligt inverkar på aktningen för lagens helgd, läser icke behöfva bevisas.

För att afhjelpa ifrågavarande missförhållanden vågar jag härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen må för sin del besluta utfärdandet af en förordning, hvarigenom stadgas:

att till åstadkommande af nödig kontroll å verkställigheten af utslag, hvarigenom straffarbete eller fängelsestraff blifvit *icke häktade* personer ådömdt, underdomstol skall, på landet vid hvarje tings slut och i staden vid slutet af hvarje kvartal, till Konungens Befallningshafvande i länet insända utslagen tillika med förteckning derå, eller, då sådant utslag under tinget eller kvartalet icke blifvit afkunnadt, derom göra anmälan;

att Konungens Befallningshafvande skall för verkställighet öfverlemna utslagen till vederbörande underexsekutorer i de orter, der de dömda äro boende; och

att underexsekutorerna skola vara pligtiga att öfver sådana till verkställighet emottagna utslag föra särskilda diarier, hvilka, i

likhet med hvad rörande diaries öfver till verkställighet inlemnade utslag i civila mål är stadgadt, skola vid hvarje kvartals slut till Konungens Befallningshafvande insändas.

Jag anhåller att denna min motion må öfverlemnas till förberedande behandling af Lag-Utskottet.

Stockholm den 23 Januari 1868.

P. Blidberg.

N:o 104.

Af Herr A. Lundström: *Om anvisande af erforderliga medel för undersökning af en väganläggning mellan Bodö i Norge och Skellefteå.*

Att lättade kommunikationer och väganläggningar högeligen bidraga till ett lands eller landskaps framåtskridande i odling och välmåga är för alla en känd sak. Det bör därför ej förundra att man i provinser, sådana som Norr- och Westerbotten, der dylika finnas endast till ett mycket in-skränkt antal, söker bereda sådana. Den nu ifrågavarande väganläggningen är af så genomgripande vikt och värde för dessa provinser, för hela Norrland, ja för hela riket, att jag beder att derpå få fästa Riksdagens synnerliga uppmärksamhet. Det är nemligen en *väg mellan Bodö i Norge och Piteå och Skellefteå*. Frågan om denna väganläggning har äfven uppstått i Norge och der väckt de största och lifligaste sympatier. Herr Professor L. K. Daa i Christiania har i Skandinaviska Sällskapet derstädes i detta ärende hållit ett upplysande föredrag, som jag har äran bifoga denna min motion. Uti internationelt hänseende skulle en sådan väg i denna del af de förenade rikena ovilkorligen kunna vara af obeskriflig allmän nytta. Särskildt för norra delen af de begge rikena och speciellt för Norr- och Westerbotten skulle fördelarne blifva oberäknliga. Att här uppräknas dem alla torde vara öfverflödigt, ja omöjligt. Några må dock i korthet omnämnas.

En